

KERKBLAD

van de Gereformeerde kerk Bedum

50e jaargang – No 13

7 juli 2004

Wijk Oost

Wijkpredikant: Ds. J. Katerberg, Tappersrijge 5, 9781 NA Bedum telefoon 050 - 3012339
e-mail: joh.katerberg@hetnet.nl

In memoriam: Ebelina Margaretha de Vries-Bos

Op 25 juni is er een einde gekomen aan het leven van Lineke de Vries. Ze werd 49 jaar en woonde met haar man Jaap en dochter Elsbeth aan het Speenkruid 4. Ruim twintig jaar geleden openbaarden zich de eerste symptomen van wat later een progressieve vorm van Multiple Sclerose bleek te zijn, wat al spoedig verder werken en sporten onmogelijk maakte. Lineke werkte als histo-pathologisch analiste op het Laboratorium voor Histologie van de RuG. Ze heeft veel geprobeerd om de voortschrijdende MS af te remmen, echter met weinig resultaat. De laatste jaren werd ze meer en meer aan de rolstoel gekluisterd en werd ze steeds meer afhankelijk van de hulp van anderen. En dat was voor Lineke een groot probleem: ze was iemand die graag zelf haar zaakjes regelde en ook uitvoerde. Hoewel ze, mentaal sterk, de regie in handen hield, vloeide de energie langzaam weg.

Op haar eigen wijze heeft ze toen ook de regie over het einde van haar leven ter hand genomen. Heel bewust heeft ze daar naar toe geleefd, samen met Jaap, Elsbeth en enkele naasten en alles, tot en met de dag van de begrafenis, tot in de puntjes voorbereid. Het was een ongelooflijk moeilijk afscheid, maar ook een heel bewust en rustig genomen afscheid: overtuigd was ze dat het zó het beste was. Lineke wilde haar menselijke vrijheid bewaren en zag aankomen dat daarvan op termijn niets over bleef. Ze wilde haar menselijke waardigheid bewaren en ze vreesde het ergste, niet geheel ten onrechte. Ze nam haar tijd van leven én haar tijd van sterven heel serieus. Daaruit bleek haar grote kracht, want daarvoor schrikken veel mensen immers terug. Lineke de Vries heeft zich niet laten leven, maar heeft gelééfd, tot het einde.

Ze is gegaan voordat het allemaal onhoudbaar werd en voordat haar leven mensonwaardig werd. En alleen zij kon en mocht die beslissing nemen. Ik ben blij dat ik haar daarin mocht steunen, ook en juist vanuit mijn eigen geloofsovertuiging. Toen is ze overleden. Over haar lijden heen getild.

In de bijeenkomst in het Trefcentrum op 30 juni, waarin we afscheid van haar namen, hebben de woorden van de Prediker geklonken: alles heeft zijn tijd. Ook de tijd van sterven mag er zijn, ook die tijd is een tijd van leven, aan de mens gegeven om ook daarin de goede keuzen en afwegingen te maken.

Lineke heeft veel betekend voor haar man en dochter en zij voor haar. Dat bleek uit de vele goede woorden die bij het afscheid zijn gezegd. Haar plaats in hun beider leven is blijvend, hoe dan ook. Wij hebben Lineke's lichaam met alle liefde in de schoot der aarde gelegd en met het gebed van onze Heer op de lippen haar leven in handen gegeven van de Eeuwige, bij wie de bron van leven is én de gedachtenis der namen. Dat zij, bevrijd van al haar lijden, voor eeuwig thuis komen mag.

We wensen Jaap en Elsbeth, en ook Lineke's ouders, broer en zus en allen die veel om haar gegeven hebben veel nabijheid toe, opdat zij met nieuwe kracht de weg naar het leven terug mogen vinden.

ds. Hans Katerberg